

Wout van den Berg – fluit
 Bram Kreeftmeijer – hobo
 Arno van Houtert – klarinet
 Marieke Stordiau – fagot
 Christiaan Boers – hoorn
 Frank Peters - piano

Mozart & de Fransen

Albert Roussel (1869-1937)

Divertissement opus 6 (1905)

fluit-hobo-klarinet-fagot-hoorn-piano

Claude Debussy (1862-1918)

Six Épigraphe Antiques (1914) (arr. A. Boers)

-Pour invoquer Pan, dieu du vent d'été

-Pour un tombeau sans nom

-Pour que la nuit soit propice

-Pour la danseuse aux crotales

-Pour l'Égyptienne

-Pour remercier la pluie au matin

fluit-hoorn-piano

Francis Poulenc (1899-1963)

Trio opus 43 (1926)

-Presto

-Andante

-Rondo

hobo-fagot-piano

Pauze

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Kwintet KV 452 in Es (1784)

-Largo-moderato

-Larghetto

-Allegretto

hobo-klarinet-fagot-hoorn-piano

Francis Poulenc (1899/1963)

Sextuor (1932/1939)

-Très vite et emporté

-Divertissement, andantino

-Finale, prestissimo

fluit-hobo-klarinet-fagot-hoorn-piano

Programmatoelichting

Het Franse repertoire heeft vanaf de oprichting van het Hexagon Ensemble een grote rol gespeeld in de programmering. Wat hebben we genoten van deze werken, wat hebben we ze altijd graag gespeeld en wat hebben ze ons geïnspireerd. Maar ook het kwintet van Mozart mag in dit programma natuurlijk niet ontbreken. Dit werk vormt het absolute hoogtepunt in de literatuur voor blazers en piano.

Onmiskenbaar Frans en toch met een geheel eigen en onnavolgbaar idioom is de muziek van Albert Roussel. Hij begon zijn loopbaan als marineofficier. In 1894 besloot hij zich volledig aan de muziek te wijden en werd leerling van Vincent d'Indy aan de pas opgerichte Schola Cantorum. In zijn latere werk zette Roussel zich af tegen elke vorm van 'vaagheid', maar zijn eerste composities sluiten nog aan bij het impressionisme. Een uitzondering hierop is het frisse *Divertissement*, dat op 10 april 1906 ten doop werd gehouden door de Société des Instruments à Vent. Ongetwijfeld was Roussel acht jaar eerder getuige van de première, ook bij de Société, van het *Divertissement* van zijn leermeester d'Indy, maar het *Divertissement* van Roussel is veel gedurfder. Het *Divertissement* bestaat uit vier delen, die door vertragingen en versnellingen vloeiend in elkaar overlopen.

In 1914 schreef Claude Debussy een werk 'pour piano à quatre mains' getiteld *Six Épigrapbes Antiques*, waarbij hij gebruik maakte van materiaal dat hij vele jaren eerder had gepubliceerd als 'Chansons de Bilitis'. Het Hexagon Ensemble speelt de *Six Épigrapbes Antiques* in een arrangement voor fluit, hoorn en piano van Arie Boers. Dit werk dankt zijn ontstaan aan de vriendschap van Debussy met Pierre Louÿs. Deze dichter schreef in 1895 de bundel *Chansons de Bilitis*, de Franse 'vertaling' van gefingeerde gedichten van de Griekse dichteres Bilitis. De *Six Épigrapbes* ademen een sfeer van melancholie en werden geschreven in een periode van depressie en terneergeslagenheid.

Poulenc verstaat de kunst om verschillende stijlen te combineren. Hij is volgens zijn biograaf Erik Fokke monnik en kwajongen. Zijn Trio voor hobo, fagot en piano bevat drie uitgebalanceerde delen. In het eerste deel combineert hij een expressieve lyriek met sprankelende virtuositeit. In het tweede laat hij horen hoe expressief de hobo en de fagot kunnen zijn. Het afsluitende Rondo is een 'tour de force' vol humor en esprit.

Het prachtige *Kwintet KV 452* van Mozart voor hobo, klarinet, fagot, hoorn en piano werd voor het eerst uitgevoerd op 1 april 1784. Op 10 april gaf de componist in een brief aan zijn vader een indruk van de première: 'Ik had twee concerten gecomponeerd en nog een kwintet, dat een geweldig applaus kreeg: zelf beschouw ik het als het beste werk dat ik tot nu toe heb geschreven'.

Als er één ding typerend is voor de muziek van Francis Poulenc is het wel een naadloos samengaan van een neoclassicistische houding -tot uitdrukking komend in een voorliefde voor vormen uit de Barok en het Classicisme- en het gebruik van zijn typisch Franse schrijfwijze. Van het beroemde *Sextuor* voor fluit, hobo, klarinet, fagot, hoorn en piano van deze grootmeester bestaan twee versies. De componist voltooide het stuk in 1932, maar herzag het zeven jaar later grondig. In deze partituur toont Poulenc zijn grote liefde voor blaasinstrumenten. De beide snelle en briljante hoekdelen vertonen een zekere symmetrie, aangezien de thema's van het openingsdeel aan het slot van de finale terugkeren. Het middendeel is een 'divertissement' zoals alleen een Poulenc dat kon schrijven. Poulenc's *Sextuor* wordt door de spelers van het Hexagon Ensemble min of meer beschouwd als hun lijfstuk.